ZTRACENÝ SVĚT

DANIEL GRIS

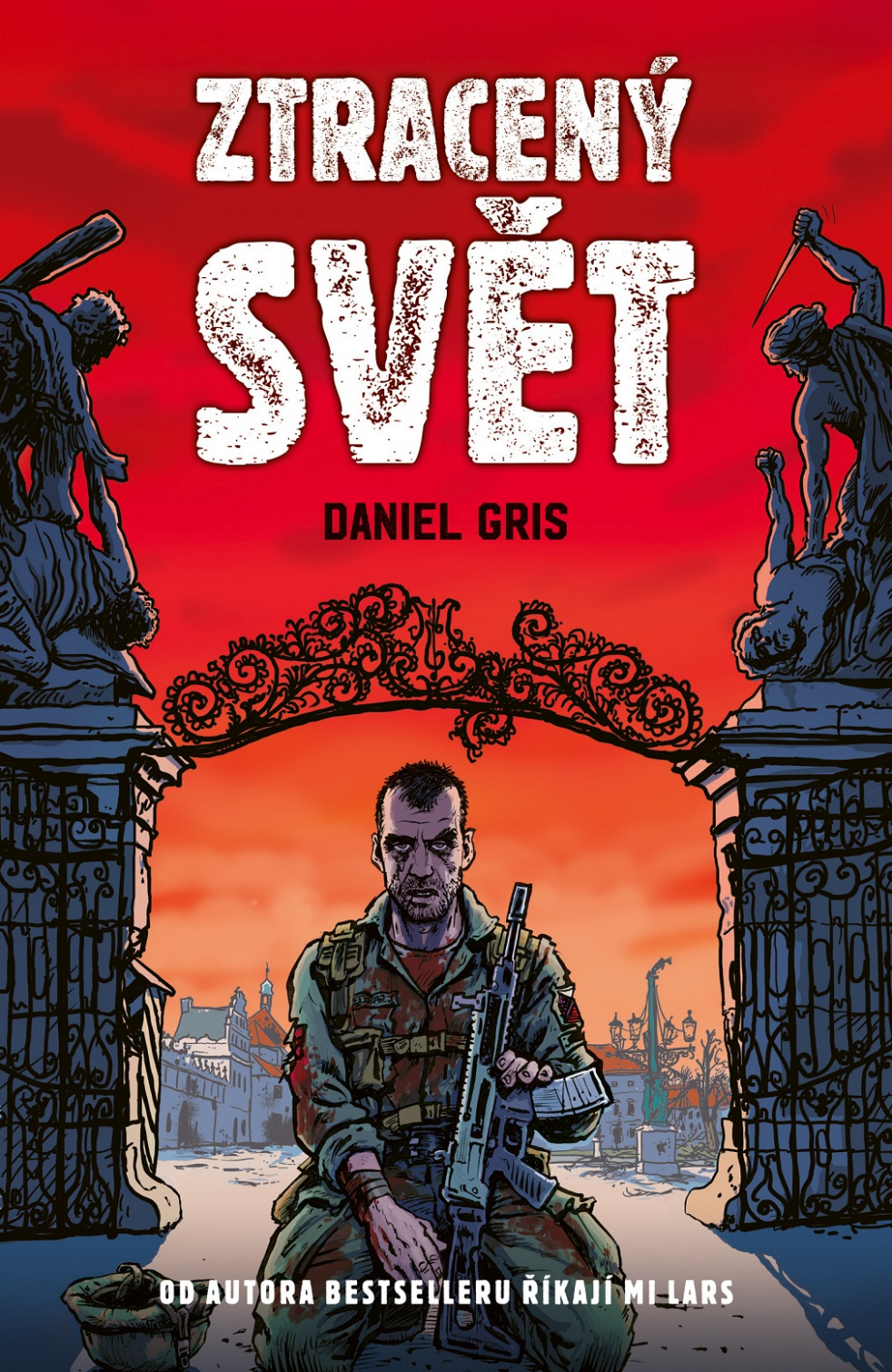

OD AUTORA BESTSELLERU ŘÍKAJÍ MI LARS

ZTRACENÝ SVĚT

DANIEL GRIS

KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Země zmaru

Země zmaru
Záblesk v temnotě
Ztracený svět

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí
Lars pod palbou
Lars mele maso

ZTRACENÝ SVĚT

DANIEL GRIS

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2026
Cover Illustration © Jozef Gertli Danglár, 2026
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-149-9 (pdf)

1.

květen 2030

Z průjezdu domu opatrně vyhlédli na ulici.

Dva nejhledanější lidé v celé Praze, uprchlí vězni, psanci a momentálně nejžádanější zboží ve městě.

Žena a muž, ačkoli on byl věkem spíš ještě kluk. Nebýt pandemie, končil by právě střední školu nebo začínal vysokou. To ženě, která ho podpírala, bylo skoro jednou tolik, i když vypadala mladší. Nebo by spíš vypadala, kdyby si mohla obléct hezké šaty, namalovat se a bezstarostně se smát, jak to šlo kdysi.

Kdysi dávno. Ve skutečnosti jen před pár lety, ale všichni už o té době přemýšleli jako o ztracené epoše, která se nikdy nevrátí. Klukův otec to vystihl asi nejlíp, když jednou řekl, že plují na odlomeném kusu ledovce.

Před pěti lety se doba jen líně vlekla dopředu, postupovala předvídatelnými kroky, a přestože nebyla nouze o dramata, ta se obvykle odehrávala jen v ohraničeném prostoru a omezeném čase. Pak ale došlo k *odlomení kry*. Obrovská masa minulosti zůstala najednou celému světu

za zády, zatímco neznámý, ale o to silnější proud unášel lidstvo kamsi pryč. Průrva mezi *tenkrát* a *teď* se zvětšovala takovou rychlostí, že by na to nikdo nedokázal reagovat, ani kdyby tušil, co dělat.

Všechno, co pak následovalo, bylo už jen pokusem udržet se naživu. Přesněji řečeno souborem pokusů, které přitom nikdo nekoordinoval. Svět se rozdrolil na miliony enkláv s vlastními pravidly, přičemž nikdo ani nedokázal říct, která z nich jsou pro přežití lidstva ta skutečně důležitá a účinná.

Pětapadesát měsíců rozkladu světového řádu, od Tokijského masakru po dnešek. Když posledního října roku 2025 rozsekal Keisuke Endo šestnáct vrcholných manažerů své společnosti katanou, měli to všichni jen za děsivou a bizarní kuriozitu. Média se předháněla v tom, kdo přinese více šokujících detailů a souvislostí, a diváci pak zpravodajství hltali tím náruživěji. Nikdo ještě netušil, že právě v tu chvíli dochází k možná největšímu třesku v dějinách lidstva.

Celý svět se zkrátka jen bavil tím šílenstvím, ke kterému došlo ve dvaačtyřicátém patře tokijského mrakodrapu s výhledem na posvátnou horu Fuji.

O tři měsíce později už se celé společenství začínalo hroutit a nikdo to nedokázal zastavit. Najednou byly zapomenuty stavby pyramid, starověcí filozofové, zámořské objevy a dokonce i světové války, protože to, co přišlo, se tomuhle všemu naprosto vymykalo.

CCR neboli eRko. Pandemie nepředvídatelného šílenství, nemoc s neznámým spouštěčem a nedozírnými ná-

sledky. Od jejího propuknutí lidstvo nepostoupilo v boji s ní ani o píď. Nebo aspoň ne nějakým koordinovaným způsobem, protože pokud by k jistému pokroku přece jen někde došlo, nedozví se o něm ani v dalším nejbližším společenství, natož na jiném kontinentu. Dávno už neexistovaly hromadné sdělovací prostředky, internet ani satelitní spojení. Nelétala dopravní letadla a vlaky nebo auta jezdily jen uvnitř jednotlivých enkláv. Výjimky sloužily jen k dopravě zboží, ovšem přesuny lidí byly zakázány. Nikdo nechtěný se do společenství nedostal.

Vnitřní i vnější bezpečnost Prahy chránila garda. Obávaná, nenáviděná a schopná všeho. Podřízená přímo Generálovi, kterého si ještě za *normálních časů* lidé demokraticky zvolili. Jenže normální časy zmizely s příchodem CCR a s sebou vzaly i většinu právního řádu.

A právě po gardistech se teď kluk a žena dívali. Ukrytí v průchodu starého karlínského činžáku se snažili zjistit, jestli můžou vyrazit do noční ulice. Netušili přitom, kam jít. Jistě věděli jen to, že už mají dost nesvobody.

Za zády nechávali rozsáhlý betonový bunkr v útrobách Vítkova. Před dvěma dny ještě ani netušili, že takové místo existuje, ale shodou několika událostí se do něj dostali. Prakticky proti své vůli.

Ocitli se v kolonii čistých, tedy lidí nenakažených eRkem. Nejdřív to znělo jako výhra, ale záhy zjistili, že jen vyměnili jedno vězení za druhé. Když vyvolali vzpouru a utekli z lágru střeženého gardou, slíbili si, že se už podruhé zavřít nenechají. Jejich svoboda byla vykoupená bolestí a utrpením, riskovali život a vyplatilo se jim to. O pár

desítek hodin později se ale znovu ocitli v sevření betonu a vynucovaných pravidel, z nichž to nejdůležitější znělo, že jejich svobodná vůle zde neplatí.

Dostali se i odtamtud, ale i v tomhle případě utíkali zubožení, zranění a s cizí krví na rukou.

„Nikoho nevidím," zašeptal kluk a žena přikývla, že i jí se zdá ulice bezpečná. Můžou vyrazit. Jenže kam? Tunelem na Žižkov to bylo vyloučené, vlezli by do stovky metrů dlouhé pasti bez jediné únikové cesty.

Směrem do centra by se po chvíli dostali k autobusovému nádraží na Florenci, využívanému jako dispečink městské dopravy. Přítomnost gardistů zaručena, střídali se tam ve směnách. Pak už zbývala jen cesta do Libně, která jim připadla jako nejmíň problémová. Což ale neznamenalo, že nemůžou narazit na po zuby ozbrojenou hlídku.

Oni měli přitom jen prázdné ruce.

Měl jsem vzít tu pistoli, pomyslel si kluk.

Tu pistoli. Zbraň, kterou si sotva před pár minutami prostřelil Rubens hlavu. Rubens, samozvaný šéf bunkru, pro někoho mesiáš, pro jiné jejich věznitel, v časech před pandemií sportovní a televizní hvězda. Teď už jen mrtvola. Jeho smrt spustila chaos, protože mnozí z obyvatel bunkru najednou neměli koho poslouchat. Museli se rozhodovat sami za sebe, čemuž v uplynulých měsících a letech odvykli. Netušili, co si počít, jestli zůstat i dál schovaní před zbytkem šíleného města, anebo odejít jako kluk s Annou.

Jenže kluk udělal chybu. V chaosu, který vypukl, na zbraň zapomněl. Stejně tak si s sebou nevzali žádné svoje

věci, protože neměli čas se pro ně vracet. Mohlo se totiž stát, že se Rubensovy gorily vzpamatují a začnou úřadovat. Odešli tak rychle, jak jen jim to jejich stav dovolil. Anna zubožená, kluk s prostřelenou rukou a vyčerpaný.

Teď ale už s bunkrem za zády vyhlíželi další etapu své cesty.

„Musím ti ošetřit tu ránu," poznamenala Anna ke klukově paži.

Potřebovali by se někam schovat, aspoň na pár hodin. Vyspat se a zotavit, nabrat síly a především se dohodnout, co dál. Neměli čas o tom mluvit, všechno se seběhlo tak rychle! Byli přinucení reagovat na situaci, které je Rubens vystavil, takže utekli jen tak bez plánu.

„Jdeme," zamumlal kluk a ruku v ruce se vydali podél zdí karlínských domů.

Mířili k Palmovce a tam se pak uvidí. Samozřejmě pokud jim předtím nevstoupí do cesty garda nebo jiný problém.

Anna mlčky spěchala vedle kluka. Měla spoustu otázek k tomu, co se před chvílí v bunkru stalo. Přestože všechno viděla z první řady, stejně to nechápala. Potřebovala vysvětlení, jenže na to právě teď nebyl čas. Snad až se někde ukryjí.

Jenže kde?

Na Palmovce to znala, žila tam v podnájmu do doby, než se vdala a odstěhovala nahoru na Prosek. Jenže od té doby se čtvrť změnila. Nejdřív propukl stavební boom, který po vypuknutí eRka stejně rychle utichl. Spousta budov zůstala rozestavěná, protože neexistoval důvod je do-

končit, a jejich torza trčela do okolí jako memento. Stejně tak zůstala prázdná většina kancelářských budov, v nichž už neměl kdo úřadovat. Mnoho profesí zaniklo, v nových dobách se pracovalo spíš rukama než hlavou.

Annu napadlo, že by mohli přenocovat v některé ze stovek opuštěných kanceláří. Do jedné chodila ještě před pandemií za nejlepší kamarádkou, byla tam snad stokrát. Dokonce věděla o požárních dveřích, které byly zamčené jenom na oko, protože se jimi chodilo ven kouřit. Ještě v dobách, kdy existovaly předpisy i na takovéhle prkotiny. Kamarádka byla dávno mrtvá, přišla o život hned po začátku pandemie. Řidič nakažený eRkem sjel s autobusem plným lidí do Vltavy, šlo o jeden z prvních případů hromadné vraždy v Praze. Duben 2026. Zanedlouho skončila i firma, kde pracovala – akciové trhy se zhroutily spolu s reálným světem.

„Možná vím, kam se schovat," řekla Anna, „je to kousek před Palmovkou."

„Tak fajn," přikývl kluk.

Prázdné kanceláře futuristické budovy jen pár stovek metrů za Invalidovnou pro ně budou v téhle situaci to nejlepší, co můžou chtít.

2.

Pernerovou ulicí mířili ke staré budově Invalidovny, která byla v první polovině 18. století postavena jako ubytovna pro válečné veterány. Kluk o tom kdysi četl, ta stavba ho totiž fascinovala. Nejen tím, jak vypadala, ale taky faktem, že měla být původně několikanásobně větší, prý snad až devětkrát. Kdyby ji skutečně postavili podle původních plánů, mohlo jít o jeden z nejikoničtějších symbolů města.

Jenže plány zůstaly jenom na papíře a teď už se o budovu nikdo ani nestaral. Chátrala a její chodby zely prázdnotou a zatuchlinou.

Prosmýkli se za Invalidovnou a pak mezi několika paneláky. Naštěstí za celou dobu nikoho nepotkali. Někdo je mohl vidět z okna, ale tomu se vyhnout nedalo. Právě proto se drželi za ruce, aby na první zběžný pohled vypadali jako milenci. Spousta lidí si přilepšovala špiclováním pro gardu, za různé výhody nebo přímo za poukázky.

„Támhle to je, ta nejnižší budova," ukázala Anna kamsi před sebe. „Musíme ji ale obejít z druhý strany."

Ani v jednom z desítek oken se nesvítilo a v několika zůstaly jen střepy. Přízemí ale vypadalo hermeticky uzavřeno. Snad někdo doufal, že kancelářský komplex díky tomu odolá vandalům a někdy v budoucnu bude moct znovu sloužit svému účelu. Takhle naivně se ovšem dalo přemýšlet jen v prvním roce pandemie, později už bylo každému jasné, že staré pořádky se nikdy nevrátí.

Minuli nějakou napůl zničenou sochu a krytí dalšími budovami se dostali až ke zdi té, od níž si slibovali bezpečí. Anna kluka dovedla k vnějšímu požárnímu schodišti a ukázala kamsi nahoru.

„O ty dveře ve třetím patře se stačí jen opřít a lehce je nadzvednout. Půlka firmy, ve které Katka pracovala, tamtudy chodila ven, když z nějakýho důvodu nechtěli přes vrátnici."

Kluk si uvědomil, že Anna mluví o době, kdy mu bylo čtrnáct nebo možná ještě míň. Chodil na základku a netušil nic o tom, že někteří lidé mají pracovní dobu rozpočítanou na minuty. Že je někdo kontroluje, jestli nepřetáhli pauzu na oběd.

Vyrazili po kovovém schodišti nahoru, kluk jako první, Anna těsně za ním. Museli být rychlí, teď už by je jen těžko měl někdo za milence. Případným šmírákům stály v cestě okolní budovy, ale ani to by nemuselo stačit. Naštěstí dveře povolily hned, jak na ně kluk zatlačil ramenem.

Do nosu je udeřila zatuchlina. Několik rozbitých oken zdaleka nestačilo k tomu, aby v budově mohl cirkulovat vzduch.

„Pojď za mnou," řekla Anna a protáhla se kolem. Z nostalgie a několika dalších důvodů, chtěla jít přímo do kanceláře své dávno mrtvé kamarádky. Budova byla přitom celá prázdná, mohli obsadit kteroukoli místnost, ale Anna mířila o patro výš. Nemohla přitom ani tušit, jak to v té kanceláři vypadá a jestli tam po Katce vůbec něco zůstalo. Přesto si nedokázala představit, že se do ní aspoň nepodívá.

Prošli chodbou a dostali se ke schodišti. Mlčky pokračovali nahoru kolem květináčů s umělými palmami, které přitom vypadaly z celé budovy nejvíc živé. Chodby měly prosklené stěny a většina místností tvořila otevřený prostor s kójemi pro psací stoly. Skutečných kanceláří, do nichž se nedalo odnikud dohlédnout, tam bylo poskrovnu. Anna přesto jednu takovou našla, muselo se k ní přes další open space a pak ještě spojovací chodbu.

Když dorazili ke dveřím, s rukou na klice se nejdřív nadechla a teprve pak je otevřela. V měsíčním světle vypadala kancelář daleko menší, než jak si ji pamatovala. To hlavní tam ale zůstalo – psací stůl, skříň, ale především sedačka, která šla rozložit na pohodlnou válendu. Katka občas pracovala do noci, a protože bydlela až na opačném konci města, potřebovala přespat.

Fotky na stěnách prozrazovaly, že po její smrti kancelář už nikdo jiný neobsadil. Na většině z nich byla s lidmi v oblecích, nejspíš kolegy nebo obchodními partnery, ovšem našly se i snímky civilní. U jednoho z nich se Anna teď zastavila. Dvě rozesmáté mladé ženy v plavkách sedí na balkóně hotelu, v rukou skleničky a za zády moře.

„To jste vy dvě spolu?“ zeptal se kluk, který Anně nakoukl přes rameno.

V jeho hlase zněl nehraný úžas, ačkoli v šeru místnosti nemohl fotku vidět zřetelně. Přesto Annu poznal, i když vypadala úplně jinak než teď. Když ho před pár dny přivlekli gardisti do páchnoucího vězení, Anna tam už několik týdnů zažívala peklo. Byla z ní jen vyhublá, špinavá a znásilňovaná troska. I přesto k ní ale pocítil náklonnost jako ještě k nikomu jinému ve svém životě. Teprve když utekli a ona dostala možnost se osprchovat a převléct do čistého oblečení, pochopil, jak je ve skutečnosti hezká.

To ale stále nebylo nic v porovnání s ženou, kterou právě spatřil na snímku z nějaké dovolené. Anně tam bylo asi o deset let míň a vypadala jako ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl.

„Káča a já v Turecku, měsíc před mojí svatbou. Bylo mi třiadvacet. Ani jsem tehdy netušila, že jsem už pár týdnů těhotná…“

Poslední slova zazněla jako dutá a mrazivá ozvěna světa, který zůstal zbytku lidstva kdesi daleko za zády. Kluk už věděl, že před necelým rokem zastřelili Anninu desetiletou dceru gardisti, když někoho pronásledovali. Teď se díval na snímek rozesmáté ženy, která ještě ani nemůže mít potuchy, co všechno ji v příštích letech čeká. Co čeká celé lidské společenství.

„Potřebuju na záchod,“ zamumlala Anna, která se na snímek zřejmě už nedokázala dál dívat.

„Dveře hned vedle schodů,“ odvětil kluk. Všiml si jich, když kolem procházeli.

„Já vím," odvětila a pomalu odešla z kanceláře.

Nedalo se předpokládat, že teče voda. Ale možná nějaká zůstala v nádržkách nad záchodem. Přesto si byl kluk jistý, že Anna nespláchne. V té ztichlé budově by to zaznělo jako zahřmění. Kdyby se tam kromě nich schovával ještě někdo další, jen by na sebe upozornili. A to by buď je, anebo ty druhé lidi mohlo stát život.

Přesně jak čekal, vrátila se stejně tiše, jak odešla. V ruce nesla obvazy a leukoplast.

„Vzpomněla jsem si, že na záchodech vždycky měli lékárničku. Bylo tam už jen tohle, asi to nebude nijak zvlášť sterilní, ale moment…" Anna věci položila, pak otevřela skříň a pousmála se, když dole uviděla stát vysoké kozačky na podpatku. Do jedné boty sáhla a z její hloubi vytáhla nějakou láhev.

„Super," zamumlala a dokonce se chabě pousmála. „Než to tady stihli po Katce vyklidit, začali mít nejspíš jiný starosti."

„Finlandia," přečetl kluk z etikety. „No páni…"

Po téměř pěti letech pandemie by se značkový alkohol dal vyvažovat zlatem, pokud by zlato mělo ovšem nějakou cenu. Láhev byla skoro plná a Anna kývla ke klukově paži.

„Sundej si košili."

Zatímco se rozepínal, přichystala si obvazy a leukoplast. Poté odšroubovala uzávěr a k vodce si přičichla. Po měsíci strádání o vodě a nechutné kaši ji alkoholový odér téměř porazil.

Maně si vzpomněla na den, kdy tu láhev Katce přinesla. Byla součástí dárkového koše k narozeninám, spolu

s luxusní čokoládou, olivami, italským sýrem a plechovkou kaviáru. Vodkou si tenkrát vlastně jen připily a domluvily se, že pořádný mejdan udělají až později. Žádné *později* ale nepřišlo a pro Katku už nikdy nepřijde.

Přesunuli se k oknu, aby na ránu bylo líp vidět. Vlastně na dvě rány, tou jednou střela vešla do paže, zatímco protější stranou vylétla, aniž poškodila kost nebo tepnu. Zkušeným okem zdravotní sestry, která kdysi asistovala u desítek obtížných a stovek lehčích operací, teď Anna průstřel zkoumala. Měsíční světlo mělo k ideálním podmínkám daleko, ale díky bohu alespoň za to.

Ve skutečnosti mohli být oba už dávno mrtví.

„Bude to pálit, připrav se," řekla Anna a kluk si povzdechl.

Věděl, co ho čeká, jenom netušil, jak intenzívní bolest přijde. Když pramen alkoholu dopadl na krvavou ránu, vstoupily mu do očí slzy. Vydržel však být zticha, nejen kvůli utajení, ale taky před Annou.

„Ještě jednou a máš to za sebou."

Díru, kudy střela opustila paži, zalila vodkou stejně jako vstřel. I teď kluk zkroutil tvář bolestí a dokonce zasyčel, ale pak už bylo skutečně po všem.

„Ovážu ti to a budeme se modlit, abys tam už v tuhle chvíli neměl infekci," odtušila Anna. Pak na obě rány přiložila gázu, pro jistotu taky ještě napuštěnou alkoholem, a několika rutinními pohyby paži ovázala.

„Díky," zamumlal kluk a natáhl se po košili.

„Díky nepotřebuju," odvětila, „dlužíš mi vysvětlení."

„Vysvětlení?"

Jenže dobře věděl, o čem Anna mluví. Když spěchali chodbou z bunkru, zeptala se ho, co to mělo znamenat. *To*, Rubensova smrt. Během útěku ale nebyl na povídání čas, proto jen odsekl, že je přece Rubens chtěl zabít.

Teď už se ale neměl nač vymluvit. Neutíkali, nespěchali. Byli v bezpečí, schovaní před gardisty i před zvědavýma očima vnějšího světa.

„Udělals to ty," řekla.

Podíval se na ni, v šeru místnosti to možná vypadalo skoro až omluvně.

Ano, udělal to on.

Zabil Rubense, aniž by se ho třeba jen dotkl.

3.

Seděli spoutaní na židlích, za zády celé osazenstvo bunkru a před sebou Rubense s pistolí a jeho gorily.

Probíhal polní soud. Oni dva byli obžalovaní jako buřiči, a to i když se do katakomb dostali sotva před několika desítkami hodin. Jejich jediné provinění spočívalo v tom, že chtěli odejít. Když se jim to nepovedlo po dobrém, pokusili se utéct. Neúspěšně.

Po krátkém konfliktu se samozvaný soudce Rubens pustil do předvádění své moci. Jenže smrt, kterou pro kluka s Annou přichystal, si přišla pro něj.

Pod klukovým pohledem, který jako by rozechvíval molekuly v celém bunkru, si oněmělý Rubens najednou vložil pistoli do úst. Anna jediná mohla ze svého místa vidět, že Rubensovu ruku vede síla, která proudí z klukových očí.

Zřetelně pak taky slyšela jeho tichý příkaz.

„Udělej to."

Ale o hodinu později v jedné opuštěné kanceláři prázdné budovy, už jako by si nebyla jistá tím, že ta slova skutečně zazněla.

„Chtěl nás zabít," zopakoval kluk, co řekl už cestou z bunkru. „Chtěl nás zabít a já ho od toho odradil. Neptej se mě jak, sám to vlastně ani nevím. Prostě jsem jen myslel na to, že to nesmí udělat. Že na nás nesmí dál mířit."

„Řekls: udělej to…"

„Kdybych ho nepřetlačil, zastřelil by nás. Bylo to buď my, nebo oni."

„Nepřetlačil?"

„Však víš…"

Tušila, o čem mluví. Ačkoli v uplynulých dnech viděla jenom náznaky té věci. Už v cele jako by někdy byl o milisekundy rychlejší než jeho soupeři. Jako by věděl, co se chystají udělat. Předvídal každý jejich úder, každý výpad. Taky poznal, když u někoho propuklo eRko. Nikoli samotnou nemoc ještě zapouzdřenou v mozku, ale její poslední stádium, kdy člověka ovládne a ten pak už neodpovídá za své činy.

„Oči těch lidí se změní," slyšela Anna kluka, když to vysvětloval profesorovi. „Jako kdyby jejich pohled procházel skrz věci a oni viděli až někam za život…"

Ne, že by těm nebožákům snad mohl pomoct, to už nijak nešlo. Ale dokázal se díky tomu vyhnout bezprostřednímu nebezpečí.

To všechno už Anna věděla, byla toho svědkem. Stejně jako situací, kdy se člověk, na kterého kluk upřel pohled svých ledově modrých očí, najednou skoro nedokázal pohnout. V bunkru poprvé ale viděla to, jak si někdo pod tíhou toho pohledu proti své vůli ublížil. Taky si ale nemohla nevšimnout, jak to kluka vyčerpalo. Musela ho podepřít, aby vůbec dokázal vstát ze židle.

„Má to co dělat s těma věcma, který se ti zdají?“ zeptala se teď.

Jeho sny. Přesněji spíš vidění, která prožíval tak intenzívně, až mu připadalo, jako by byl přímým účastníkem toho stále se opakujícího příběhu. On, helikoptéra, čtyři cizinci a nekonečná ruská tajga.

„Netuším,“ odvětil.

Opravdu to nevěděl. Byl si jistý jen jedním – že on sám má už taky eRko, přestože vstupní prohlídka do bunkru nákazu neobjevila. Přístroj s obrazovkou a drásavými zvuky byl nejspíš k ničemu, aspoň v jeho případě. Když to Rubensovi a všem ostatním řekl, rozčíleně protestovali. Není prý možné, aby jejich přístroj selhal! Tak moc se báli, že by kluk mohl mít pravdu, až se raději rozhodli před ní zavřít oči.

„Dáš si?“ vytrhla ho ze zamyšlení Anna. Odněkud vyndala dvě zaprášené skleničky, utřela je cípem své modré mikiny a postavila vedle láhve s vodkou.

„Jo, ale jen trochu,“ přikývl. Nebyl na alkohol zvyklý, téměř ho nepil, ale v tu chvíli a v té situaci se rozhodl udělat výjimku.

„Rubens dostal, co si zasloužil,“ řekla Anna.

„Já vím,“ přitakal.

Jenže nešlo o Rubense, ale o něj. Zatím ještě své eRko dokázal mít pod kontrolou, ale co pak? Co až nad ním ta nemoc převezme vládu, jako nad všemi ostatními? Jak dlouho Anna v jeho přítomnosti přežije?

Už s ní o tom mluvil, v té krátké době mezi útěkem z vězení a okamžikem, než se dostali do bunkru. Tehdy

ještě měli zbraně a kluk je svěřil Anně. Přikázal jí, aby ho bez rozmýšlení zastřelila, kdyby se o něco pokusil. Taky jí navrhl, ať raději odejde a nezůstává dál v jeho přítomnosti. Jenže než si to všechno mohli nějak vyjasnit, ocitli se nejdřív na podlaze špinavé dodávky a poté v katakombách vítkovského kopce.

Podala mu skleničku s vodkou a tou svojí pak o jeho cinkla. Šlo o snad nejhlasitější zvuk, který od svého příchodu vydali. Pohybovali se potichu, mluvili šeptem, a kdyby to šlo, nejspíš by několik příštích dnů jen mlčeli.

Kluk ten alkohol ucítil v krku jako oheň, ale byla to selanka v porovnání s tím, když mu ho Anna lila do rány na paži. Teď se plamen během okamžiku změnil v příjemné teplo, které se mu rozšířilo do útrob.

„Dobrý?“ zeptala se.

„Jo, dobrý.“

Přešla k sedačce a posadila se na ni, kluk ji následoval. Lahev vzali s sebou.

„Pila jsem ráda koktejly,“ pousmála se Anna, zvrátila hlavu dozadu a zavřela oči. „Mojito, Cosmopolitan, Cuba Libre… Nejčastěji ale Daiquiri. Měls to někdy?“

Kluk zavrtěl hlavou. Jako by Anna snad zapomněla, že když přišla pandemie, nebylo mu ještě ani patnáct.

Myslel, že bude pokračovat, ale už mlčela. Jako by si uvědomila, že nemá cenu vzpomínat na věci, které jí chybějí. Nedopočítala by se jich. A co teprve lidí.

Najednou se svezla po opěradle sedačky, lehla si a dala mu hlavu do klína. Kolena přitáhla k břichu a ruce si složila na prsou.

„Nejradši bych usnula…“ Z tónu, kterým tu krátkou větu pronesla, kluk poznal, že měla mít pokračování.

Nejradši bych usnula, a po probuzení zjistila, že to všechno byl jen sen.

Tenhle pocit zažíval v prvních měsících pandemie pořád. Bláhovou naději, že ty hrůzy všude kolem přece nemůžou být skutečnost. Teprve, když se předloni zabila Mína, pochopil, že svět už nikdy nebude stejný. Zůstal jen s rodiči a o ty přišel během těch několika dnů ve vězení.

Teď už byl sám. Tedy ne tak úplně sám, uvědomil si s Anninou hlavou v klíně.

Položil jí dlaň na rameno. Cítil napětí, za které mohla vzpomínka na jedinou noc, kterou zatím strávili jen sami ve dvou. Spali pod přístěnkem zakrytí spacákem a Anna s ním poprvé zacházela jako žena s mužem. Do té doby nic takového nezažil a stačily k tomu jen její ruce. Bylo to z její strany ale daleko víc než jen poděkování za všechno, co pro ni udělal. I přes věkový rozdíl ji kluk přitahoval, cítila z něj obrovskou sílu a stabilitu, a hodlala v jeho blízkosti zůstat tak dlouho, jak to bude možné.

„Vyspi se,“ zašeptal s její hlavou v klíně a pohladil ji po paži.

„Tu sedačku musíme rozložit,“ zamumlala, „potřebujeme se vyspat oba.“

O několik chvil později leželi přitisknutí jeden k druhému, přikrytí přehozem a dokonce napůl svlečení. Květnový den budovu vyhřál tak, že i v noci se v ní bez klimatizace skoro nedalo vydržet.

Anna cítila, jak je kluk z té situace nesvůj. Nejspíš měl pocit, že se od něj něco čeká, ale sám se k tomu nedokázal odhodlat.

„Prostě jen lež," zašeptala mu do ucha. Pak se mu přisála rty ke krku a drobnou dlaní mu sjela z prsou na břicho. „Všechno bude dobrý, uvidíš."

V jedné z desítek prázdných kanceláří prosklené budovy spolu muž a žena prožívali svoji malou verzi ráje uprostřed pekla. Na několik minut se okolní svět propadl do bezvýznamnosti, ačkoli oba dobře věděli, že se vrátí s o to větší silou.

Ale i jediná minuta teď pro ně byla významnější než celý zbytek života.

4.

„Oi! Oi!! Nani ga okotte iru nda?! Oi!!!“

Křičí do tmy, i když má otevřené oči.

Slyší kolem sebe hlasy, ale nikoho nevidí.

„Mr. Shinjiro, please, hold on!“ říká kdosi s těžkým přízvukem. „Help is coming!“

Nemůže se hýbat. Sedí na lavici a má svázané ruce i nohy. Takhle už jednou byl, vzpomíná si na to! Jenže teď má navíc ještě přes hlavu nějaký pytel!

„Hey! What’s going on?! Hey!!“

Mluví na něj anglicky, musí s nimi taky tak.

„Mr. Shinjiro…“

„And what about this fucking bag!!“

Hrubá látka mu drhne o nos a navíc páchne nějakým olejem.

Olejem?

Jsem v helikoptéře! dojde mu. Od tohoto poznání už pak vede jednoduchá přímka skrz ostatní záchytné body.

Lovecká výprava do divokých lesů kolem Podkamenné Tungusky. On, s ním další tři lovci, jejich ruský průvodce Vladimir a nakonec ještě dva zkušení piloti helikoptéry.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Ztracený svět**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.